

Arrest

nr. 119 324 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 april 2012²³ van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. ANTHONIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart in als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van gezinshereniging met zijn Belgische partner.

1.2. Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoeker op 24 april 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.10.2011 werd ingediend door:

Naam: S.M.

Voorna(a)m(en): F

Nationaliteit: Uganda

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgische onderdaan, de Belg moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Om de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner te bewijzen legt de betrokkene loonfiches en een werkgeversattest van de referentiepersoon voor. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon van mei tot en met augustus 2011 toereikend waren maar dat ze dat in september en oktober 2011 niet meer waren. Artikel 40ter stelt immers dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ten minste gelijk moet zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in september 2011 € 935,70 en in oktober 2011 €965,03 verdiende. Aangezien geen bijkomende documenten worden voorgelegd die het plotse verschil in inkomen kunnen verklaren, wordt het niet afdoende bewezen geacht dat de Belgische referentiepersoon op heden nog steeds over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

De betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel, dat in wezen gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan artikel 40ter en artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat niet aan de vereisten van Art. 40 ter van de Vreemdelingenwet is voldaan, nu niet zou zijn aangetoond dat de referentiepersoon, ni. de Belg die het recht op gezinshereniging opent, zijnde in casu N.S., over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.

In de bestreden beslissing wordt ni. gesteld dat de inkomsten van deze referentiepersoon weliswaar voldoende waren voor de maanden mei tot en met augustus 2011, doch niet meer voor de maanden september 2011 (935,70€) en oktober 2011 (965,03€).

Dat deze inkomsten onder de grens van Art. 40 ter (120% van het integratie-inkomen) zouden liggen en er geen bijkomende documenten worden voorgelegd waardoor het verschil in inkomsten kan worden verklaard.

Dat op het ogenblik van de aanvraag, mijn verzoeker alle op dat ogenblik beschikbare inkomstenbewijzen heeft bijgebracht.

Dat hem op geen enkel ogenblik werd gevraagd om een uitleg te verschaffen voor de terugval in de inkomsten en/of nadere toelichting te verschaffen.

Dat indien daarnaar gevraagd mij verzoeker eenvoudig had kunnen bevestigen dat er een vermindering van de inkomsten was omdat zijn partner minder uren werkte, ten einde beter voor haar gezin te kunnen zorgen. Het gezin bestaat ni. uit 2 volwassenen en 3 kinderen waarvan 1 kind erkend werd door de verzoekende partij (zie stukken 5,6 en 7), terwijl verzoekende partij zelf over voldoende inkomsten beschikt (zie onder).

Dat dit overduidelijk blijkt uit stuk 10, zijnde de individuele rekening van mevr. N.S. over het jaar 2011.

In de maanden september en oktober heeft de partner van mijn verzoeker minder uren gepresteerd. Dat zo oordelend, de gemachtigde van de staatssecretaris op manifeste wijze de aanvraag niet voldoende heeft onderzocht.

Dat bovenaldien, uit de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de afweging heeft gemaakt vereist door Art. 42 van de Vreemdelingenwet.

Dat hierin expliciet werd voorzien dat " de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

Dat inderdaad de ratio legis is dat men wil voorkomen dat het familielid dat herenigd wordt ten laste zou komen van de overheid.

Dat in casu uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat deze afweging werd gedaan..

Dat het ni. vaststaat dat de verzoekende partij die al jarenlang legaal verblijft in België, tevens al jarenlang werkt en eveneens over bestendige en duurzame inkomsten beschikt.

Concluant brengt de individuele rekeningen bij van de jaren 2006,2007,2008,2010,2011 (stukken 11 t.e.m.16) en de loonfiche's van de maanden februari t.e.m. april 2012 (stukken 17 t.e.m. 20) waaruit blijkt dat hij, op een kort onderbreking na.al jarenlang bij dezelfde firma werkt, de firma Dibo uit Arendonk en hij altijd een inkomen heeft genoten, welk inkomen reeds geruime tijd 1.400,00 à 1.500,00 netto per maand bedraagt.

Dat hij al jarenlang zijn bijdrage levert in het duurzame gezin, waarvan 1 van de kinderen een gezamenlijk kind is (zie stukken 5,6 en 7)

Dat bij de beoordeling over het toereikend zijn van de bestaansmiddelen van het gezin de Dienst Vreemdelingenzaken een behoefteteanalyse diende te maken van het gezin, wat zij manifest heeft nagelaten.

Dat de aanvraag dan ook niet voldoende werd onderzocht, minstens de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en strijdig is met Art. 40 ter en 42 van de Vreemdelingenwet."

2.3. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoeker betoogt dat alle op het ogenblik van de aanvraag beschikbare inkomstenbewijzen werden voorgelegd. Er werd op geen enkel ogenblik gevraagd waarom er een terugval in de inkomsten was. De reden hiervoor was omdat mevrouw N minder uren gewerkt heeft, om beter voor haar gezin te kunnen zorgen. Verzoeker zelf zou voldoende inkomsten hebben. Er diende een behoefteteanalyse van het gezin gemaakt te worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij een aanvraag tot vestiging deed in functie van een Belgische, met name mevrouw N.

Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15 december 1980 dient de vervoegde Belg (onder meer) aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten te beschikken, voorwaarde waaraan geacht wordt voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

Verzoekende partij betwist de toepassing van deze rechtsregel niet. Evenmin betwist hij dat de inkomsten van mevrouw N voor de laatste maanden, met name september en oktober 2011 niet toereikend waren. Hij verklaart thans dat zij op dat moment minder uren heeft gepresteerd om beter voor haar gezin te kunnen zorgen.

Op het moment van de bestreden beslissing werd hier echter geen enkele verklaring gegeven voor deze terugval, zodat terecht werd gemotiveerd:

"Aangezien geen bijkomende documenten! worden voorgelegd die het plotse verschil in inkomen kunnen verklaren, wordt het niet afdoende bewezen geacht dat de Belgische referentiepersoon op heden nog steeds over toereikende bestaansmiddelen beschikt."

Aangezien verzoekende partij thans voor het eerst uitleg verschaft omtrent de terugval, kon de bestreden beslissing er geen rekening mee houden en kan dit gegeven niet leiden tót de nietigverklaring van de beslissing.

"De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Op het moment van de bestreden beslissing was deze informatie niet aan de verwerende partij meegedeeld en kon zij er bijgevolg geen rekening mee houden" (RVV nr. 68.138 d.d. 7 oktober 2011).

Het gegeven dat verzoeker zelf over voldoende inkomsten zou beschikken doet geen afbreuk aan de draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing.

*De voorgehouden schendingen worden niet aannemelijk gemaakt.
Het enig middel is ongegrond."*

2.4. Eén van de kernpunten van verzoekers betoog is dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft onderzocht door geen concrete behoeftenanalyse te doen en daaromtrent niet afdoende heeft gemotiveerd.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42, §1, tweede lid van vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

2.5. In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen het volgende gesteld:

"Om de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner te bewijzen legt de betrokkene loonfiches en een werkgeversattest van de referentiepersoon voor. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon van mei tot en met augustus 2011 toereikend waren maar dat ze dat in september en oktober 2011 niet meer waren. Artikel 40ter stelt immers dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ten minste gelijk moet zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in september 2011 € 935,70 en in oktober 2011 €965,03 verdiende. Aangezien geen bijkomende documenten worden voorgelegd die het plotse verschil in inkomen kunnen verklaren, wordt het niet afdoende bewezen geacht dat de Belgische referentiepersoon op heden nog steeds over toereikende bestaansmiddelen beschikt."

Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : *« il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »*)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag

van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker. Een behoeftenanalyse blijkt niet.

2.6. Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoekers, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, zijn Belgische partner en kinderen, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft verzoeker in zijn verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoeftenanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Het gegeven dat verzoeker niet betwist dat de inkomsten van zijn partner voor de maanden september en oktober 2011 niet meer toereikend waren, kan dit zorgvuldigheidsgebrek niet herstellen.

In casu, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 24 april 2012 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van 18 april 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES